

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 370/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 3 CoE 23/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2010 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 CoE 23/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 20. augusta 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že návrhom na vykonanie exekúcie podaným súdnemu exekútorovi Mgr. Ľ. S. (ďalej len „súdny exekútor“) 24. septembra 2009 sa sťažovateľka domáhala vymoženía sumy 718,79 € s prísl. na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok sp. zn. 59/07/09 z 29. júla 2009, ktorý sa stal právoplatným 19. augusta 2009 a vykonateľným 25. augusta 2009. Uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Er 225/09-22 z 23. februára 2010 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti špecifikovanej v uznesení s odôvodnením, že rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom, čo sa týka sumy zmluvných pokút a úrokov z omeškania. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala nedostatok oprávnenia okresného súdu ako exekučného súdu preskúmavať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal. Poukázala aj na nesprávnosť samotných skutkových a právnych záverov okresného súdu. Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoE 23/2010 z 9. júna 2010 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Písomné vyhotovenie uznesenia bolo sťažovateľke doručené 23. júna 2010.

Podľa názoru sťažovateľky uzneseniami všeobecných súdov boli porušené jej označené základné práva podľa ústavy. Z uznesenia krajského súdu vyplýva, že došlo k čiastočnému zamietnutiu žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Uvedené ustanovenie však nedáva exekučnému súdu právomoc preskúmavať exekučný titul, ale iba posúdiť plnenie ním priznané. Preto všeobecné súdy konali v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Popieranie platnosti rozhodcovskej doložky bolo možné a zo zákona predvídané v priebehu rozhodcovského konania a po jeho skončení len v rámci žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V tomto smere sťažovateľka poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“), najmä na rozhodnutie vo veci Mostaza. Navyše, uznesenie krajského súdu nie je ani dostatočným spôsobom odôvodnené. Postupom všeobecných súdov bol povinný zvýhodnený, čím sa porušila zásada rovnosti účastníkov konania.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 CoE 23/2010 s tým, aby bolo uznesenie z 9. júna 2010 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátkou vo výške 303,30 € vrátane dane z pridanej hodnoty.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 CoE 23/2010 z 9. júna 2010 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 225/2009-22 z 23. februára 2010. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a vyvodil správny právny záver. Skutočnosť existencie právoplatného rozhodcovského rozsudku neznamena nemožnosť jeho preskúmania v exekučnom konaní. Umožňuje to ustanovenie § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala proti uzneseniu krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého všeobecné súdy v rozpore so zákonom a s judikatúrou súdneho dvora neumožnili jej ako oprávnenému subjektu vymôcť peňažnú pohľadávku voči povinným judikovanú právoplatným rozhodcovským rozsudkom. Sťažovateľka teda vlastne tvrdí, že postupom všeobecných súdov bola pozbavená súdnej ochrany v exekučnom konaní, teda možnosti konať pred súdom v exekučnom konaní.

Vzhľadom na citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku mohla sťažovateľka podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie a v rámci neho sa domáhať ochrany označených základných práv. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala.

Možno urobiť záver, že sťažovateľka nevyčerpala dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje a na ktorého použitie bola osobne oprávnená podľa Občianskeho súdneho poriadku. Preto treba sťažnosť považovať za neprípustnú.

Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že by nespĺnila podmienku vyčerpania opravného prostriedku z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto vôbec neprichádzal do úvahy zo strany ústavného súdu postup v zmysle ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2010